

Joseph Massad: NATO ve východní Evropě připomíná historii nacistických kolonialistů

infokuryr.cz/n/2022/11/09/joseph-massad-nato-ve-vychodni-evrope-pripomina-historii-nacistickyh-kolonialistu

kuryr

9. listopadu 2022

Taková politika je součástí dlouhodobé koloniální strategie územní expanze, která má své kořeny v ideologii bílé rasy a nacismu.

Od roku 1991 NATO a EU nadále pohlcují stále více východoevropských zemí – není to však první takový integrační pokus západní Evropy v novodobé historii.

Důležitost východní Evropy pro světovládu byla od samého počátku uznána německým nacistickým režimem, který ji plánoval dobýt a přeměnit v německou osadnickou kolonii.

Děsivému rozsahu nacistické genocidy a válečných zločinů se po druhé světové válce dostalo mnohem větší pozornosti než nacistickým plánům a akcím na osadnickou kolonizaci východní Evropy.

Pro nacisty však bylo dobytí Východu na počátku naléhavým cílem, protože bylo vnímáno jako součást obnovy germánských dějin a První říše.

Heinrich Himmler se ztotožňoval s Řádem německých rytířů 14. století – dobyvateli východních zemí a na dobytých územích používal starověká germánská jména.

Nacistický osadnický kolonialismus

Německá invaze do Sovětského svazu v roce 1941 nesla kódové označení „Operace Barbarossa“, což je jméno, pod kterým byl znám Frederick I., německý císař Svaté říše římské (První říše) ve 12. století.

Samotná příčina druhé světové války, která stála více než 50 milionů životů, byla ve skutečnosti realizace staro/nového grandiózního německého rasově-koloniálního projektu, který se nacisté rozhodli uvést v život.

Ale protože osadnický kolonialismus (typ kolonialismu, při kterém jsou původní obyvatelé kolonizovaného regionu vysídleni/zlikvidováni osadníky, kteří tam následně trvale tvoří novou společnost, pozn.red.) byl stálou politikou Spojených států, Británie, Francie, Itálie a dalších evropských koloniálních říší, němečtí nacisté se z těchto precedentů poučili, aby vytvořili své vlastní plány pro Evropu.

USA byly oblíbeným modelem k napodobování.

Například ideologický pojem lebensraum neboli „životní prostor“, který se stal ústředním bodem nacistického kolonialismu, poprvé formuloval německý geograf Friedrich Ratzel (1844-1904), který se inspiroval bílou-nadřazenou osadnickou koloniální expanzí Spojených států v r. 19. století a jeho ideologické pojetí „zjevného osudu“ – „předurčení“ (doktrína nebo přesvědčení z 19. století, že expanze USA na americké kontinenty byla oprávněná a nevyhnutelná, pozn. red.), o kterém v letech 1878-80 napsal svou první knihu, vyzdvihující kolonialismus bílých amerických osadníků na Západě.

V roce 1901 Ratzel publikoval esej nazvanou Lebensraum, ve které argumentoval zásadní rolí prostoru a půdy pro moderní stát a pro bílé pokročilé rasy, kterou nazval „biogeografie“.

Koncept „zjevného osudu“ („manifest destiny“) poprvé použitý v roce 1845 americkým novinářem, který vyzval USA k anexi Texasu (a odsuzoval britské a francouzské pokusy zmařit expanzi USA na Západ) byl skutečně inspirací nejen pro Ratzelův neologismus „lebensraum“, ale také pro nacistickou ideologii, která tento termín později přijala.

Inspirujte se USA

V roce 1893 bílý americký historik Frederick Jackson Turner odůvodnil takovou územní expanzi jako zásadní, životně důležitou pro americký (bílý) charakter a tvrdil, že západní hranice představuje „bod setkání divoštví a civilizace“.

Mezitím Ratzel sám připustil, že byl inspirován spisy Turnera pro vlastní pozdější pojetí „životního prostoru“.

Ve stejném roce, kdy vyšla Turnerova práce v roce 1893, napsal německý ekonom Max Sering knihu *Vnitřní kolonizace německého východu* v odkazu na provincii Posen (Poznaň) a další polské regiony v Prusku. Sering před napsáním své knihy také navštívil Spojené státy a chválil bílé americké osadníky jako vzor pro německé kolonisty Východu.

Tato rasistická ospravedlnění koloniálních osadníků měla na Adolfa Hitlera takový vliv, že přirovnal „německý východ“ k americkému západu: „*Naše Mississippi musí být Volha, ne Niger*“.

Dodal, že genocidní koloniální osadníci USA, kteří „zredukovali miliony Rudokožců na několik set tisíc a nyní drží tento skromný zbytek pod dohledem v kleci“, vytvořili inspirativní precedens pro to, co čekalo slovanské lidi ve východní Evropě, ale zejména Rusy, které Hitler nazýval „Rudokožci“.

Hitler prohlásil, že němečtí osadníci-kolonisté a dobyvatelé musí „poněmčít tuto zemi imigrací Němců a dívat se na domorodce jako na Rudokožce“. Dodal, že na německém východě „se bude podruhé

opakovat podobný proces jako dobytí Ameriky“.

Dokonce i německá eugenika byla natolik vypůjčena od USA, že nacističtí a američtí eugenici trvale spolupracovali až do konce 30. let 20. století a američtí eugenici byli „nejhorlivějšími zahraničními zastánci nacistické rasové politiky“.

Americké zákony jsou příliš rasistické

Nacisté se při přípravě svých vlastních norimberských zákonů především dívali na americké rasistické zákony, ačkoli, jak poznamenal americký právní historik James Whitman, „když nacisté odmítli americký příklad, bylo to někdy proto, že si mysleli, že americké praktiky jsou příliš kruté: pro nacisty z počátku 30. let, dokonce i pro ty radikální, americké rasové právo někdy vypadalo příliš rasisticky“.

Bylo tomu tak zejména v případě „pravidla jedné kapky krve“ pro definování černochoů, při kterém se i nacisté „otřásli“ vzhledem k „lidské krutosti“, kterou způsobilo a přijali méně přísné kritérium pro rasovou klasifikaci německých Árijců.

Celkově vzato si německý historik Albrecht Wirth (1866-1936) ve své knize napsané pro nacisty o světových dějinách z roku 1934 dobře uvědomoval, že „nejdůležitější událostí v dějinách států druhého tisíciletí – až do první světové války – bylo založení Spojených států amerických. Boj Árijců o světovládu v tom získal svou nejsilnější oporu.“

Další inspirace pro nacistické rasové zákony a zákony o občanství pocházely z nadvlády bílých britských osadníků a koloniálních dominií Kanady, Jižní Afriky, Austrálie a Nového Zélandu, jejichž imigrační zákony vylučovaly nebělošské lidi, stejně jako zákony USA.

Zemědělská expanze

Ale skutečnými ideology nacistického „lebensraumu-životního prostoru“ byli Ratzelovi kolegové geografové, kteří na jeho práci navázali po jeho smrti. Švédský politik Rudolph Kjellen teoretizoval o důležitosti získání nového území jako přirozenosti pro jakýkoli stát a britský geograf Sir Halford Mackinder v roce 1919 napsal o nadřazenosti kontinentálních států ve srovnání s těmi námořními.

Mackinder se na konci první světové války obával možného spojení sovětského Ruska a Německa a varoval, že kdokoli ovládá východní Evropu, může ovládnout celý svět.

Byl to německý geograf Karl Haushofer, profesor na mnichovské polytechnické univerzitě, kdo tato díla ve 20. letech 20. století syntetizoval. Spojil myšlenky lebensraumu jako přirozeného a organického pro stát a nutnosti ovládnout východní Evropu pro nastolení světové nadvlády.

Haushofer zdůraznil Ratzelův názor o důležitosti pro stát zakořenit v původní půdě, ale zúžil tento koncept na zemědělství.

Právě od Haushofera, kterého jeho oddaný student Rudolf Hess v roce 1924 představil Hitlerovi, Hitler a nacisté přijali představu o Lebensraumu a trvali na tom, aby se celá východní Evropa stala zemědělskou kolonií, která bude sloužit Třetí říši.

Děsivá genocidní historie německého dobytí východní Evropy a Sovětského svazu je ztělesněním těchto plánů za cenu desítek milionů životů.

Nacisté napadli Polsko 1. září 1939. O pět týdnů později, 7. října, vydal Hitler dekret o vytvoření „Říšské komise pro posílení německví“ a do jejího čela jmenoval Himmlera.

Mezi její úkoly patřil „návrat“ Němců ze zemí mimo Říši (z oblastí, které Německo neplánovalo dobýt, jako Itálie a pobaltské státy) do nacistického státu; předcházení škodlivému vlivu cizích populací (Židů a Slovanů); a vytvoření nových oblastí osídlených německými

kolonisty (nejlépe těmi etnickými Němci, kteří se „vrátili“ z oblastí, které nebyly obsazeny) na nově okupovaných územích východní Evropy.

Pokrytectví příznivců bílé nadřazenosti

Historie německého osadnického kolonialismu na východě Evropy nebyla odchylkou v evropské koloniální historii, kromě toho, že jeho cílem byla Evropa a nikoli Amerika, Asie, Afrika nebo Oceánie.

V hrůze, kterou po válce vyjadřovali bílí křesťané v Evropě nebo její kolonie osadníků ohledně úrovně devastace a zabíjení v Evropě, kolonizované národy Asie, Afriky a Ameriky neviděly nic jiného než pokrytectví bílé nadřazenosti.

Snad nejlépe to vyjádřil maurský básník a myslitel Aime Cesaire.

Nebyla to jen kolosální genocidní politika nacistického Německa, která vedla Cesairea k přirovnání nacistů ke koloniální evropské genocidě mimo Evropu, ale také nacistický kolonialismus osadníků v Evropě. Ve svém klasickém *diskurzu o kolonialismu* z roku 1950 potvrdil, že retrospektivní pohled evropských křesťanů na nacismus je, že:

„Toto je barbarství, ale nejvyšší stupeň barbarství, koruna každodenního barbarství; nacismus, ano, ale předtím než se (Evropané) stali jeho obětí, byli jeho spolupachatelé, tolerovali ten nacismus, dokud je nenapadl, přijali ho, zavírali oči, ospravedlňovali to, protože do té doby to bylo namířeno pouze na Neevropany, tento nacismus si pěstovali, jsou za něj zodpovědní, a než pohltnou celou západní křesťanskou civilizaci svými krvavými vodami, vytéká, prosakuje z každé trhliny (této civilizace)“.

Pro Cesairea byl nacismus evropským kolonialismem obráceným dovnitř. Tvrdil, že to, co evropská „humanistická, velmi křesťanská buržoazie 20. století nemůže Hitlerovi odpustit, není zločin sám o sobě, zločin proti člověku, není to ponižování člověka jako takového, ale to, že jde o zločin proti „bílému“, ponižení bílého člověka a

skutečnost, že v Evropě se uplatňovali koloniální metody, které byly do té doby vyhrazeny výhradně Arabům z Alžírsko, Coolies z Indie a černochoům z Afriky“.

Hrůza, kterou válka na Ukrajině vyvolává kvůli tomu, že byla spáchána v evropské zemi, pokračuje ve stejné tradici pokrytectví.

Současné rasistické západní mainstreamové zpravodajství o brutalitě války na Ukrajině a hrůze, kterou vyvolala, protože se odehrává v evropské zemi, ve srovnání se zobrazením západních válek proti zemím mimo Evropu, pokračuje ve stejné tradici.

Že je to důsledek toho, že po pádu Sovětského svazu západní Evropa a USA trvaly na nastolení hegemonie napříč východní Evropou, je stěží polehčující okolností.

Joseph Massad

Pro Pokec24 přeložila Janinna

ZDROJ

ZDROJ

Sdílet: